

És possible el periodisme de pau en el periodisme indi? Percepcions d'un grup selecte de periodistes indis

C. S. H. N. MURTHY

Professor de Mitjans de Comunicació i Estudis Cinematogràfics
Paradigm Institute of Media and Film Studies, Índia
cshnmurthy@yahoo.co.in / cshnmurthy@gmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0634-1423>

Article rebut el 09/04/2022 i acceptat el 08/09/2022

Resum

Aquest estudi és un primer intent de destriar si el periodisme de pau, el més conegut de lluny en els estudis dels mitjans de comunicació, ja que està dedicat sobretot a les representacions mediàtiques dels conflictes externs entre nacions, es podria aplicar als mitjans de comunicació indis en el context de l'expansió del periodisme indi des de la globalització. També és una primera aproximació per abocar llum sobre l'èthos de l'Índia en el passat, extret dels seus textos i discursos espirituals, i dibuixar la llarga història del periodisme indi, que transgredeix constantment la pràctica de la pau preconitzada en els antics textos espirituals indis. L'estudi adopta un enfocament multiperspectiva que combina tant l'hermenèutica com els mètodes del discurs aplicables a les entrevistes, per tal d'obtenir respostes a partir d'un qüestionari no estructurat a alguns periodistes destacats del sud de l'Índia. Els resultats suggereixen que la visió dels periodistes indis sobre el periodisme de pau, al contrari del que es creia a Occident, no és rellevant per al periodisme indi, tant pel seu abast com per la seva definició.

Paraules clau

Periodisme de pau, promoció de conflictes, sensacionalisme, periodisme orientat al mercat, periodisme indi, periodisme conscient, cultura dels mitjans, cultures de les sales de premsa.

Abstract

The present study is the first ever attempt to discern if peace journalism, by far the most well-known in media studies for being largely devoted to media portrayals of external conflicts between nations, could be applied to the Indian media in the context of expanding Indian journalism since globalization. The study is also the first ever approach to shed light on India's past ethos, drawn from its spiritual texts and discourses, and to delineate the long history of Indian journalism (Murthy, 2010; 2017) which constantly violated the practice of peace advocated in the ancient Indian spiritual texts. Adopting a multi-perspectival approach combining both hermeneutics and discourse methods as applicable to interviews, the study elicited answers to an unstructured questionnaire from some prominent Southern journalists. The findings suggest that the Indian journalists' view of 'peace journalism', contrary to how it was understood to sound in the West, is not relevant to Indian journalism by scope, definition, and extent.

Keywords

Peace Journalism, Conflict Promotion, Sensationalism and Hype, Market-driven Journalism, Indian Journalism, Mindful Journalism, Media Culture, Newsroom Cultures.

Introducció

El *periodisme de pau* consisteix a contribuir amb notícies a una societat sostenible, coexistent i inclusiva mútuament. La contribució a la pau es produeix de diverses maneres, segons l'orientació de la topografia i la cultura d'un país, tant dins com fora. Per exemple, sota la seva espiritualitat antiga i les seves tradicions filosòfiques, l'Índia és un país amant de la pau que ha donat a llum a apòstols de la pau com Goutam Buda (563/480 a. C.) i Mahatma Gandhi (2 d'octubre de 1869-30 de gener de 1948). Tots dos líders han inspirat a molts d'altres de generacions posteriors a emular el camí de la pau i la no-violència. No obstant això, i per raons diverses, molta violència es va reflectir a l'Índia tant abans com després de la Partició.

L'Índia, com a estat-nació, és un fet molt discutit pels estudiosos postcoloniales (Linz & Stepan, 1996 per a una tesi de debat sobre l'estat-nació). Aquests acadèmics sostenen que diversos malfactors han envaït el país al llarg de diversos segles i cada vegada han arrabassat una part del que els grups de pensament tradicionals i conservadors de l'Índia descriuen com a Akhand Bharat (Gran Índia). Encara que la violència transfronterera era i és un fet innegable, també és cert que l'Índia –l'anomenada Akhand Bharat– mai va ser ni és pacífica dins dels seus territoris teòrics d'Akhand Bharat (Tharoor, 2016).

L'Índia, que també durant l'època precolonial era un compendi de centenars de petites nacions, va ser testimoni de contínues guerres i conflictes entre regnes petits i grans. Malgrat els nombrosos textos filosòfics i èpics indis que emfasitzen el

valor de la no-violència i descoratgen la violència contra la humanitat, la història de l'Índia és un testimoni ric de la violència incessant en lloc de la pràctica de la no-violència. Textos com ara l'*Arthashastra* ("Ciència política de l'adquisició i el manteniment de la terra") de Kautilya (s. iv a. de C.) i el *Pantxatantra* ("Cinc tractats sobre l'art del bon govern") de Vixnuxarmà (s. iii a. de C.) van oferir alguns models de pau que contribueixen a una *pau sostenible*, la qual cosa avui dia es pot interpretar com el primer discurs de pau en la literatura, així com en formes posteriors de comunicació mediàtica.

En aquest article, l'autor ofereix, en primer lloc, una descripció breu de l'*ethos* indi i defensa fermament la necessitat de la pau en totes les esferes de la vida índia. En segon lloc, aborda el paper paradoxal que els mitjans de comunicació han exercit de manera contínua, com a generadors de conflictes i com a mediadors a l'hora de resoldre'ls, des de l'època colonial. Aquesta estratègia mediàtica és única, molt singular per a l'Índia, la qual cosa problematitza tota la rellevància del periodisme de pau per als mitjans de comunicació indis. L'autor exposa que, en el procés, els mitjans de comunicació no van poder renunciar a les seves ambicions periodístiques, impulsades pel mercat, com argumenten Sunanda Datta Ray (2000) i Ajit Bhattacharjea (2000), i Sevanti Ninan (1995). Aquestes ambicions s'han accentuat en la postprivatització i la globalització (Murthy, 2010, Murthy et al., 2010; Murthy, 2017; 2018a). En tercer lloc, l'autor ofereix les opinions de prestigiosos panelistes de canals de televisió regionals i nacionals sobre la possibilitat que els mitjans de comunicació indis recorrin al *periodisme de pau*, en contra de la seva pràctica actual de retratar cada assumpte, més gran o més petit, local o regional o nacional, i que la guerra "*a'la*" es pugui veure com una "construcció" o un *tamasha* (un espectacle divertit o un melodrama) en la pantalla petita. Finalment, l'article analitza de manera crítica per què el *periodisme de pau* no és encara una realitat a l'Índia, que en el seu moment va ser un símbol de pau.

Discurs sobre la pau a l'Índia

Ahimsa (no-violència) significa 'no fer mal' a un mateix o als altres. Inclou accions, abusos verbals i pensaments plens de venjança o revenja. Els textos clàssics hindús, com el *Mahabharata* i el *Ramayana*, debaten els principis d'*Ahimsa* quan un s'enfronta a la guerra i a situacions que requereixen autodefensa. La literatura històrica hindú ha contribuït d'aquesta manera a les teories modernes sobre la guerra justa i l'autodefensa (Chapple, 1990). Les discussions entre el senyor Krishna i els Kauravas, Vidura i Dhritarashtra, i Vidura i els Pandavas en el *Mahabharata* van parar atenció a la "sostenibilitat de la pau" com a qüestió de política estatal. Discussions similars entre Sugriva i Rama, Angad i Ravana, i Hanuman i Ravana en la gran epopeia *Ramayana* van oferir molt de material per desenvolupar una *teoria del periodisme de pau*, rellevant per als contextos indi i universal. L'essència dels *Upanishads*, la fi dels Veda,

conegut com *Vedanta*, se centra en l'*Ahimsa*. L'estudi exhaustiu de Walli (1974) ofereix una visió general d'aquest concepte.

Fins i tot al *Gita* –un compendi de 108 *Upanishads*–, el senyor Krishna ofereix a Arjuna una descripció vívida dels beneficis de la no-violència i de la veritat com a principis essencials de la vida humana per a una pau sostenible, a més del desenvolupament material i espiritual. Això no significa que el conflicte pugui estar absent per sempre, sinó que el *Gita* més aviat ens aconsella sobre com gestionar el conflicte en termes de lluita per la *veritat* (Chapple, 1990; Tharu, 2020). És aquí on el budisme difereix lleugerament de la percepció de l'hinduisme. El budisme recomana la tolerància absoluta. Eminent estudiosos de l'Índia consideren que el budisme és una branca de l'hinduisme, encara que alguns poden discrepar d'aquesta opinió.

Malauradament, la importància de la *pau* com a forma de vida ideal, contrasta sempre amb l'existència simultània d'una *violència* perpètua a l'Índia. Així, la violència recurrent a causa de les guerres i els conflictes entre els regnes indis abans de la invasió dels estrangers ha convertit la *pau* en un bé immensament escàs (Tharoor, 2016). Tanmateix, això no és una característica només a escala estatal. Els individus, els grups socials d'índole diversa i després, l'Estat mateix s'han sumat als conflictes sobre una qüestió o l'altra, la qual cosa van aprofitar tant els poderosos reis indis com els estrangers. Entre els segles xvii i xix, reis indis com Harshavardhana (590-647 d. C.), Allauddin Khilji (1296-1316 d. C.) i Akbar van unir l'Índia sota un únic imperi.

En la seva última obra –*An Era of Darkness: The British Empire*–, Tharoor (2016) ofereix una descripció lúcida de com aquest fenomen va conduir a l'establiment de l'Imperi Britànic a l'Índia. En nom de la pau i l'estabilitat, una sèrie de guerres van estripar els països del subcontinent i van convertir els seus habitants en esclaus dels invasors del nord d'Àsia, Àsia occidental i Occident. Totes aquestes annexions i reestructuracions de regnes van provocar un gran vessament de sang i una pèrdua massiva de vides humanes en un moment en què el budisme, una religió fortament compromesa amb la no-violència, regnava en la seva màxima esplendor tant a l'Índia com a Àsia (Gombrich, 2006). Aquesta és la ironia de l'Índia, que va establir les bases de la pau des de temps immemorial.

Durant l'època colonial, era molt difícil trobar si més no rastres de termes com *pau* i *no-violència* que duressin més de 200 anys (Tharoor, 2016: 5-6; Durant, 1930: 7). Durant va escriure en la seva obra cèlebre *The Case of India* que "quan, el 1803, els britànics invasors van assetjar el Fort d'Agra, i els seus canons van impactar prop del bell Khas Mahal, o Saló de l'Audiència Privada, els hindús es van rendir de manera immediata, perquè una de les creacions més perfectes de la mà humana no s'arruïnés, com Reims. Qui era llavors més civilitzat?" (p. 6-7). Els britànics van construir un imperi impulsat per la promoció de conflictes entre petites nacions, amb l'ajuda i el suport militar de la Companyia de les Índies Orientals (Tharoor, 2016: 6). Tharoor escriu: "En els cent anys posteriors a [*la*

Guerra de Plassey, la Companyia de les Índies Orientals, amb un exèrcit de 260.000 homes a principis del segle XIX i el suport del Govern i el Parlament britànics (molts dels membres del qual eren accionistes de l'empresa), va estendre el seu control sobre la major part de l'Índia" (2016: 5-6).

Al contrari del que la majoria de la gent pensa, els mitjans de comunicació indis, que van aparèixer per primera vegada al segle XVIII a l'Índia en la forma que els coneixem avui, es van fer més fortes i importants durant la lluita per la llibertat contra l'imperialisme britànic i aquesta tendència va continuar en l'era postcolonial. Tharoor (2016) escriu: "Els apologistes de Gran Bretanya, i molts crítics, tendeixen a atribuir a l'Imperi el mèrit d'haver introduït el concepte de *premsa lliure* a l'Índia, creant els primers diaris i promovent una consciència dels drets dels quals un ciutadà lliure havia de gaudir." (Tharoor, 2016: 95).

Durant el domini colonial i després, els mitjans de comunicació indis van fer piruetes en temes com la casta, la regió, la religió i la política, i van dur repetidament el país a punt d'una crisi, mentre fingien haver-lo salvat. No obstant això, mai van perdre de vista les seves prioritats de mercat (Murthy, 2010). Per exemple, Ninan i Chattarji (2013) van oferir una versió detallada valuosa dels conflictes entre castes i regions promoguts pels mitjans de comunicació. En molts casos, els mitjans de comunicació actuen com a perpetradors dels conflictes, així com a agents de "resolució de conflictes" entre els diferents interlocutors del conflicte (com el Centre i l'Estat, el Govern i l'oposició, les lluites de gènere, la violència comunal, els conflictes familiars, etc.). Aquest paper qüestionable dels mitjans de comunicació mai ha estat objecte de debat o d'estudi a les aules.

L'autor afirma que la liberalització de l'economia dels mitjans de comunicació va derivar en noves formes d'alineació i creixement dels propietaris. "Això va dur a la formació de nous monopolis i va donar lloc a un capitalisme monopolista en què els periodistes han de reelaborar l'ètica i els valors de la seva professió" (Murthy, 2018a: 91). Automàticament, les sales de redacció van esdevenir "sales de guerra", com s'ha assenyalat més amunt, en l'última dècada.

La narrativa del "discurs de la pau a l'Índia" en primer pla és essencial, ja que les audiències occidentals no saben que el *periodisme de pau* que el professor Johan Galtung ha elaborat és una *síntesi* de la filosofia oriental que va combinar el budisme, el confucianisme, el daoisme i l'hinduisme" (Gunaratne et al., 2015). Els periodistes indis tampoc ho saben. Si ho haguessin sabut, els resultats de les seves respostes haurien estat diferents. Mentre que Vijay Darda (2020), corresponsal especial d'*Indian Express*, va acollir amb satisfacció la introducció del *periodisme de pau* en els mitjans de comunicació indis, Sasi Nair, editor de *VIDURA* (una revista mensual del prestigiós grup de diaris hindús de Chennai) no hauria plantejat dubtes sobre com n'era d'idoni per als mitjans de comunicació indis.

Hi ha una altra raó per esmentar el "discurs indi de la pau". A principis d'aquest nou mil·lenni, tres estudiosos d'origen singalès, que van començar la seva carrera com a periodistes, van fer un treball pioner en relacionar les idees budistes

amb el periodisme i la comunicació de masses. Es tracta de Dissanayake (1983), Gunaratne (2007) i Seneviratne (2012). Mark Pearson, d'Austràlia, va descriure el seu treball com a "periodisme conscient" (*mindful journalism*) i va tractar la relació dels principis de les Quatre Nobles Veritats del budisme amb el periodisme i la comunicació de masses. Encara que tant Galtung (1985) com Gunaratne, et al. (2015) van girar entorn del budisme per produir una versió diferent però equilibrada del periodisme de resolució de conflictes, no van poder evitar encunyar dues escoles diferents de periodisme que desaproven la cerca actual del periodisme agressiu i violent. El *periodisme de pau* també es coneix amb altres noms, però exclou el *periodisme conscient*. Sorprenentment, Gandhi ha estat un punt de referència clau en moltes obres de Galtung (1955; 1985).

Revisió de la literatura

Com s'ha esmentat més amunt, Johan Galtung (1985), un acadèmic de Noruega (país sense història de tradicions de pau com l'Índia), va concebre originalment el concepte de *periodisme de pau*, a partir de les quatre filosofies orientals, com una manera ideal d'informar per a la premsa convencional en les zones de conflicte. Segons ell, el budisme és una doctrina tal que ningú pot utilitzar-lo per justificar la violència directa i estructural, la guerra i l'explotació. No ha fet més que aplicar els principis d'aquestes filosofies i religions al camp del periodisme i la comunicació de masses, començant pel seu conegut estudi sobre "l'estructura de les notícies estrangeres" a mitjan anys seixanta (Galtung i Rugeix, 1965). La seva recerca sobre la pau va culminar finalment en la defensa d'un nou enfocament del periodisme denominat *periodisme de pau* (PJ), en clar contrast amb el *periodisme de guerra* (WJ) o les formes actuals de periodisme centrat en Occident.

Galtung (1985) va argumentar que el budisme té un potencial enorme com a font per dur a terme *polítiques de pau*, que no ha estat explotat. Al mateix temps, va assenyalat que el budisme té una feblesa inherent, ja que tolera sistemes molt violents. Encara que Galtung va reconèixer que el budisme se centrava en la millora del *jo*, va passar per alt complementar el seu periodisme de pau amb el cultiu mental que el budisme propugnava (Gunaratne et al, 2015: 8). La raó és que Galtung va desenvolupar el seu *periodisme de pau* a partir de la religió del budisme, mentre que el periodisme conscient de Gunaratne et al. va emanar de la filosofia central del budisme, que comprèn 15 principis (Gunaratne, 2007, 2009).

Segons Lynch i McGoldrick (2005), el *periodisme de pau* es dona quan els editors i els redactors prenen decisions –sobre quines històries informar i com fer-ho– que creen oportunitats perquè la societat en general consideri i valori les respostes no violentes al conflicte (p. 5). Lynch (2014) va argumentar que la llibertat que tenen els periodistes –de triar què escriure– està limitada per les estructures en les quals treballen. No obstant

això, el periodisme és en si mateix una estructura amb la qual cal comptar (p. 3). Lynch es basa sobretot en el treball de Dov Shinar, el model de cinc punts –inspirat en Galtung– que posa l'accent a explorar el rerefons de la història, donar veu a totes les parts, arribar a una resolució creativa del conflicte, exposar les mentides de totes les parts i cridar l'atenció sobre les històries de pau i els desenvolupaments de postguerra (Ottensen, 2014: 382-385).

Galtung va argumentar el 2006 que els periodistes haurien d'investigar les causes dels conflictes en lloc de limitar-se a informar sobre el que passa durant els conflictes mateixos (Falk, 2008). Els estudiosos d'aquest àmbit identifiquen quatre característiques importants del *periodisme de pau*: i) orientat al conflicte; ii) orientat a la veritat; iii) orientat a les persones, i iv) orientat a les solucions. Els defensors del *periodisme de pau* sostenen que els mateixos periodistes que informen la premsa convencional actuen com a “guardians” d'aquest periodisme i que han d'informar només dels fets sense inflar-los ni sobredimensionar-los. Hackett (2007, p.75-78) sosté que, malgrat la seva “estructurada subordinació a (o imbricació amb) els interessos de les elits polítiques i econòmiques”, el periodisme pot escarmentar al poder i permetre'n el control”.

Així, Lynch diu que el bon periodisme pot treballar contra el periodisme mateix o, almenys, contra el periodisme de sempre (2014: 7). Cita els seus estudis empírics sobre Indonèsia i presenta el cas de Ghana, que va tendir a suprimir el periodisme lliure una vegada que Kwame Nkrumah va arribar al poder després de l'alliberament dels britànics (Lynch i McGodrick, 2005: xv).

Encara que Lynch ha estat alumne de Johan Galtung i ha treballat amb ell de manera estreta, és un gran enigma el fet que se li escapés l'enfocament budista de Galtung sobre el *periodisme de pau*. En la seva famosa obra, *Global Standard for Reporting Conflict* (2014), no s'hi troba cap referència a l'enfocament budista de Galtung. Mark Pearson, que va denominar el treball de Gunaratne et al. *periodisme conscient*, també procedeix d' Austràlia, país al qual pertanyia Lynch. Lynch afirma que “en el context de la informació sobre els conflictes, els periodistes, els activistes dels mitjans de comunicació, els educadors i els investigadors acadèmics han debatut, ensenyat, defensat i intentat aplicar el periodisme de pau, una estratègia creativa deliberativa, concebuda com una resposta específica a les implicacions polítiques de l'estudi de Galtung (1965)”.

No obstant això, el suposat rebuig de la “neutralitat” i l’“objectivitat” dels periodistes ha estat objecte de fortes crítiques. Hanitzsch (2004) va impugnar el model de *periodisme de pau* de Galtung i el va descriure com un conjunt de “mites i fal·làcies”. Una de les crítiques més influents dels estudiosos del *periodisme de pau* ha estat que considera el públic com una “massa passiva que necessita ser il·luminada en virtut d'una informació correcta i adequada”, va afirmar Hanitzsch (2008:75). Loyn, corresponsal de la BBC (2007), es va oposar fermament al tipus de *periodisme de pau* defensat per Lynch i McGodrick (2005). Loyn va argumentar que el contrari del *periodisme de*

pau és el *bon periodisme*, que tradicionalment es basa en l'objectivitat per descobrir una versió de la veritat menys relativista que la produïda pel “periodisme d'inclinació”. (Loyn, 2007: 2). No obstant això, cal recordar aquí que Lynch i McGodrick han ofert un bon conjunt de prescripcions als periodistes per evitar l'escalada de *conflicte* i *violència* a causa de la informació. Així i tot, Majid Tehranian (2002) ha ofert deu manaments valuosos per difondre l'escalada de *conflicte* i *violència* a través de la informació de conflictes tant interns com externs.

Ottosen (2007), malgrat admirar i donar suport a la teoria de Galtung sobre el *periodisme de pau*, es va oposar al seu model basat en el text, perquè subestimava els aspectes visuals de la informació sobre la guerra i la pau. Ell, juntament amb el seu col·lega Stig A. Nohrstedt, va suggerir una anàlisi crítica dels aspectes visuals de la informació sobre conflictes per complementar el model de *periodisme de pau* de Galtung. No obstant això, la defensa que fa Peleg del periodisme de pau descarta l'argument de Hanitzsch (2004), en què l'*objectivitat* és la qüestió més important de la que cal preocupar-se. Segons Samuel Peleg, en relació amb la *posició d'objectivitat*, informar sobre el que es veu no és la qüestió més important, quan el punt principal d'una història sol ser el que no es veu. Així, ha preferit diferir de la posició de Loyn. Més o menys, ha seguit la línia de les prescripcions de Lynch i McGodrick (2005) per informar sobre el periodisme de guerra.

L'investigador de mitjans de comunicació Wilhelm Kempf (2007), que va utilitzar el model de *periodisme de pau* en la seva recerca a Iugoslàvia, en següent bàsicament el marc, encara que critica el llibre escrit per Lynch i McGodrick (2005), en el qual critiquen la posició de Loyn sobre l'*objectivitat* (2007, p 4). Apartar-se de la crida a l'*objectivitat*, com suggereixen Lynch i McGodrick (2005) i Hackett (2006), no sols posa en perill l'acceptació del projecte de *periodisme de pau* en la comunitat periodística, sinó que també converteix el *periodisme de pau* en una forma de *periodisme de defensa*, que condueix directament a les relacions públiques i a la propaganda, i pot erosionar la confiança que els seus destinataris tenen en el periodisme de pau (Kempf i Shinar, 2008: 7).

Tehranian (2002), un prestigiós especialista en comunicació islàmica, en analitzar la informació sobre l'11-S, va argumentar que el periodisme “èticament responsable” és una condició *sine qua non* del periodisme de pau. Advoca per un canvi d'enfocament: de l'ètica centrada en el o la periodista als marcs ètics institucionals, que necessiten tenir acords internacionals entre ells per garantir que el periodisme de guerra sigui institucionalment responsable i reti comptes. Tehranian (2002) defensa el pluralisme en les estructures dels mitjans de comunicació a escala regional, nacional i mundial per aconseguir el pluralisme en els continguts.

Hussain (2016) va estudiar la cobertura mediàtica dels talibans al Pakistan. Va observar que en una situació de conflicte en què estan en joc els interessos nacionals, els mitjans de comunicació es tornen nacionalistes i patriòtics, i deixen enrere les consideracions de qualitat i bon periodisme. Abudl-Nabi

(2017) diu que el model de periodisme de pau és una “forma rebel” i un “moviment de reforma internacional” que pretén canviar els estàndards professionals del periodisme tradicional.

Resulta sorprenent que, tot i que el model de periodisme de pau proposat per Galtung tingués més acceptació en el moment àlgid de la seva dicotomia entre periodisme de guerra (WJ) i periodisme de pau (PJ), continués plantejant diverses qüestions teòriques i epistemològiques entre els professionals del periodisme a Occident. També sorprèn observar que un model de periodisme de pau hagi sorgit d'un acadèmic de Noruega, que no té un *ethos* filosòfic o espiritual conegut com l'Índia, que advoqui per la pau i la no-violència. Noruega tampoc té una història de guerres sagnants en el passat. D'altra banda, Gunaratne, Pearson i Senarath (2015) han proposat un model de “periodisme conscient” que ofereix una nova dinàmica d'ètica informativa per informar de manera positiva en l'era digital. Inspirat en els principis ètics budistes fonamentals, el periodisme conscient suggereix que la professió del periodisme pot adoptar estratègies budistes per afegir claredat, justícia i equitat a la presa de decisions en matèria de notícies i proporcionar una brúixola moral als periodistes que s'enfronten a dilemes ètics en el seu treball. Practicar-lo és la manera més eficaç d'eliminar els conflictes i el flux d'agonia associat de la cobertura informativa i dels reportatges dels mitjans de comunicació (Murthy-Book Review, 2016).

Fins i tot avui, Noruega continua sent el lloc més segur del món per als periodistes, mentre que l'Índia ocupa una posició que suposa una terrible amenaça per a la seguretat dels professionals del periodisme (Murthy, 2018b). Al mateix temps, la manera injusta en què els mitjans de comunicació i els periodistes agiten els conflictes socials tant dins com fora de les fronteres va en contra del que la majoria de la gent desitja. Aquesta paradoxa dels mitjans de comunicació indis és el tema central d'aquest estudi.

De la revisió de la literatura anterior se'n desprèn clarament que l'estat actual del periodisme a l'Índia es troba en un punt intermedi entre dues escoles de pensament emergents sobre el periodisme: el periodisme de pau i el periodisme conscient. Aquestes dues noves escoles de pensament volen un enfocament més holístic del periodisme i no els agrada la manera com les notícies s'estan comercialitzant, sensacionalitzant i mercantilitzant a través d'històries que creen o agreugen conflictes i crisis.

Aquesta qüestió es planteja aquí, ja que els mitjans de comunicació massius de l'Índia han estat exercint un paper dubtós en transmetre imatges de cada debat com un conflicte/guerra similar als conflictes transfronterers, tal com retraten els mitjans de comunicació occidentals. Aquesta transmissió recurrent d'imatges de líders polítics “vestint ornaments reials i duent espases” o “llançant mirades d'ira, indignació i esclat” contra els seus oponents en un “enquadrament cara a cara”, ha estat motiu de preocupació per als acadèmics que busquen que els mitjans de comunicació indis adoptin un model de pau que minimitzi la violència i el conflicte creixents en la societat.

A partir de la situació dels mitjans de comunicació indis descrita més amunt, es plantegen les preguntes de recerca següents:

Preguntes de recerca

RQ.1: És possible relacionar el model occidental de periodisme de pau amb els mitjans de comunicació indis que tampoc segueixen l'*ethos* mediàtic indi?

RQ.2: Està justificat el periodisme competitiu, tal com es troba implícit en el comportament dels mitjans de comunicació indis, en presentar cada assumpte públic o polític com una guerra “a'la”?

La resta de l'article examina aquestes qüestions des de diferents perspectives.

Descripció dels termes del discurs

Guerra “a'la”: Concep una situació semblant a o a la manera de la guerra, però que no arriba a ser-ho, en la qual s'utilitzen les armes per matar les persones durant les crisis internes o externes.

Negativitat i dolor: La negativitat és un dels valors bàsics de les notícies, ja que “les males notícies a vegades són més noticiables”. Però la tendència a presentar de manera negativa fins i tot el que ha de ser un informe neutre o objectiu ha adquirit la forma d'una crisi insuportable. De la mateixa manera, compartir o fer circular o transmetre la notícia del dolor d'un individu o d'una societat a un cos més gran de masses o audiències és una altra tendència patètica, juntament amb la negativitat en la informació dels mitjans de comunicació avui dia. Com a resultat, es bombardeja constantment l'audiència amb notícies que mouen les seves ments i els seus cors.

Notícies i periodisme impulsats pel mercat: Les notícies impulsades pel mercat i el periodisme impulsat pel mercat són, majoritàriament, intercanviables. Aquest terme es refereix al periodisme que s'escriu per a un grup específic de persones. També pot significar que les notícies que es donen estan destinades a impressionar aquests grups (McManus, 1994).

Periodisme competitiu: Es concep com el periodisme que permet a un mitjà de comunicació determinat córrer primer i més ràpid amb les notícies més recents, superant tota la resta de mitjans competitius en la carrera.

Qüestionari no estructurat: Recull dades qualitatives. En aquest cas, el qüestionari té una estructura bàsica i algunes preguntes ramificades, però res que limiti les respostes de la persona entrevistada. Les preguntes són més obertes. És molt útil en la recerca qualitativa de la comunicació.

Metodologia

Aquest estudi és descriptiu i es basa en l'anàlisi qualitativa. Adopta tant l'hermenèutica com el mètode del discurs pel que fa a les entrevistes a través d'un qüestionari no estructurat. En

utilitzar un qüestionari no estructurat, l'autor obre un horitzó a les respostes dels entrevistats i a les preguntes creuades. L'estudi va analitzar les declaracions basades en l'entrevista de cinc periodistes destacats (se n'han suprimit els noms originals), que també eren ponents en panells per a canals de mitjans electrònics regionals i nacionals a l'Índia.

Eric Freedman (2017) ha adoptat aquest mètode per a la seva recerca "Journalism after Jail: coping with the trauma of imprisonment", publicada a *Media Asia*. De la mateixa manera, Somani i O'Boyle (2018) han adoptat el mateix mètode en el seu últim treball "TV News in India: Journalists in Transition", publicat a *Critical Perspectives on Journalistic Beliefs and Actions: Global Experiences* (vegeu Freedman et al., 2018). Tant la ciència com les ciències socials estan d'acord que cal emprar els mètodes de recerca utilitzats per estudiosos coneguts i els seus predecessors.

Sarah J. Tracy (2020), una teòrica de renom de la recerca qualitativa, ha afirmat que "les entrevistes són valuoses per proporcionar informació i antecedents sobre qüestions que no es poden observar o a les quals no es pot accedir de manera eficient [...]. Les entrevistes també poden accedir a informació sobre esdeveniments passats, ocasions estranyes, actes mesquins, trobades clandestines, desastres o emocions enterrades" (p. 79). No ha estipulat cap nombre concret d'entrevistes necessàries per validar els resultats. De fet, els números no compten, però el contingut que se'n desprèn d'algunes serveix per establir les conclusions.

Preguntes plantejades en les entrevistes

Les preguntes plantejades als periodistes esmentats a través dels seus telèfons mòbils eren obertes per mantenir una continuïtat en el qüestionari. Totes eren molt similars a les preguntes plantejades pels acadèmics occidentals a Occident. No obstant això, aquest és el primer intent a l'Índia de veure si els dubtes o l'escepticisme plantejats pels estudiosos occidentals sobre l'èxit del periodisme de pau com a model per al periodisme convencional són rellevants per a l'Índia.

Les qüestions plantejades són molt variades, començant per la pertinència del model de periodisme de pau per als indis. Per què les redaccions s'han transformat en sales de guerra en el canvi de mil·lenni en un país que ha tingut un fort *ethos* de pau i no-violència des dels temps vèdics? L'estudi va intentar que els periodistes parlessin sobre la qüestió més important: Què aconseguen les empreses de comunicació en convertir les redaccions en sales de guerra? No es limitaran a sacsejar les emocions del públic en general (audiència) i a generar una mala imatge del país amb un munt de males notícies?

Els panelistes triats per a les entrevistes

Els periodistes entrevistats van ser: el periodista A, antic director de *Prajasakti*, un diari de notícies publicat a Hyderabad; el periodista B, psicòleg i analista polític; el periodista C, antic cap de l'oficina de notícies de *Deccan Chronicle*, i més tard editor resident d'*Indian Express*, a Hyderabad; el periodista D,

antic corresposal d'All India Radio, a Hyderabad, i analista polític, i el periodista E, antic líder polític del partit Loksatta i conferenciant. Tots ells van ser panelistes de canals nacionals també, encara que tots estan radicats a Deccan, al sud de l'Índia.

El discurs dels periodistes/panelistes

Com s'ha esmentat al principi, els mitjans de comunicació indis han de retre comptes sobre el seu fracàs a l'hora de mitigar la difusió de la negativitat i la tristesa. També han d'explicar les seves falses pretensions de negociar la pau entre els grups en conflicte. En els últims temps, Vijay Darda (2020), corresposal especial, també ha plantejat algunes qüestions crítiques sobre el paper dels mitjans de comunicació indis a l'hora de fomentar les crisis en lloc d'alleugerir-les (2020). "Han d'informar només dels incidents? Perplex, Darda es pregunta com poden els mitjans de comunicació arribar a l'arrel del problema per informar sobre la veritat, sense agreujar més el conflicte. El fet és que "els mitjans de comunicació s'estan mostrant incapaços d'adjudicar-se el seu paper de manera adequada", va afegir. No s'atura aquí. Explica, a més, l'escenari dels mitjans de comunicació indis en relació amb la majoria dels mitjans mundials: si s'informa d'un linxament col·lectiu en qualsevol lloc de l'Índia, diferents grups de mitjans de comunicació adopten postures oposades. En tractar de ressaltar la magnitud del crim, comencen a promoure la discòrdia entre les dues comunitats. No hi ha intents d'indicar que estan tractant de negociar la pau amb el seu periodisme. Aquest és el cas no només de l'Índia; els mitjans de comunicació de tot el món no tenen una agenda de pau".

Preguntat per aquesta situació generalitzada a l'Índia, el periodista C va respondre dient que "els mitjans de comunicació indis mai són tan madurs mentalment com els occidentals". Però se li va assenyalar que fins i tot a Occident o a Orient Mitjà, els mitjans de comunicació no van adoptar el "periodisme de pau" i van preferir abraçar el "periodisme de guerra". El periodista sènior C va dir que, en la seva opinió, el periodisme de pau és un fracàs a l'Índia i fins i tot es mostra escèptic que els mitjans de comunicació indis segueixin alguna vegada la línia de produir notícies no violentes. En resposta a la pregunta persistent que els mitjans de comunicació indis no adopten l'antic esperit de pau encarnat en la filosofia índia, que també va contribuir a desenvolupar el "periodisme de pau" de Galtung, va dir que "l'efecte 'tamasha' actual de retratar qualsevol assumpte en la seva pitjor forma 'violenta' en la pantalla petita, en comparació amb el fort esperit de predicar i practicar la no-violència i la pau en l'antiga Índia, va ser una conseqüència de l'evolució del 'realisme' divorciat de la vida religiosa de les antigues prescripcions al llarg del temps".

Avui dia, la *religió* i la *realitat* són línies paral·leles, va continuar dient, i no s'influeixen mútuament. També va assenyalar la religiositat creixent a l'Índia, d'una banda, i la deriva de l'ètica política i periodística, que ha passat de la no-violència, la pau i l'objectivitat a la violència, la subjectivitat i la parcialitat,

de l'altra. Això coincideix amb el que Vijay Darda (2020) ha assenyalat precisament en el seu article a l'*Indian Express*.

Quan es van plantejar els mateixos temes de preocupació al periodista A, un analista marxista prestigiós, va respondre dient que el *periodisme de pau* no és possible en països en desenvolupament com l'Índia. Va expressar la seva opinió sobre el periodisme de pau des de la perspectiva marxista. Va continuar dient que el quid de la qüestió és als països occidentals. Va dir que la guerra i el conflicte entre els diferents estrats de la societat, com els enemics de classe (capitalistes contra treballadors i/o feudals contra treballadors), és un procés interminable en una economia en desenvolupament i mixta com l'Índia. A més, va afegir que fins i tot suposant que el *periodisme de pau* sigui un luxe de països desenvolupats com Noruega o Suècia, aquests països no podrien fomentar una ideologia similar dels mitjans de comunicació entre altres nacions avançades com els Estats Units i el Regne Unit. Gran part dels conflictes al món es deuen sobretot a les polítiques conflictives dels EUA, el Regne Unit i l'antiga URSS, a més dels organismes internacionals de finançament. Sorprenentment, aquesta qüestió no es discuteix amb detall ni en les obres de Galtung (1965) ni en les de Lynch i McGoldrick (2005).

No obstant això, Lynch va assenyalar llacunes similars en el discurs del periodisme de pau, tot citant les afirmacions de Liz Fawcett (2002) i David Loyn (2007). Lynch va argumentar que "l'estructuració sempre està en marxa en el periodisme, la qual cosa requereix l'adopció d'una estratègia correctiva deliberada per contrarestar-ne els efectes. En aquest cas, els patrons familiars de 'flux de notícies' tendrien, tret que es compensin, a produir representacions de qüestions de governança global esbiaixades cap a les perspectives i interessos del món ric a costa dels pobres" (2008). Això coincideix exactament amb les opinions del periodista A. No tenia una visió positiva dels mitjans de comunicació d'aquestes nacions. Segons ell, els mitjans de comunicació dels EUA i del Regne Unit van contribuir a la major part de la promoció de conflictes i imatges violentes de les actuals guerres del Golf i dels conflictes entre afganesos i talibans. Afegeix que, així com l'entreteniment ha esdevingut notícia, la negativitat i la tristesa també s'han convertit en notícia, com a productes comercialitzables per als mitjans de comunicació.

Quan se li va preguntar per la presentació visual d'imatges "conflictives" en les pantalles de televisió per a cada tema o qualsevol assumpte, el periodista D va expressar l'opinió que es devia a les intencions dels mitjans de comunicació d'arribar a sectors més amplis de l'audiència, a més de les "tendències periodístiques impulsades pel mercat dels Estats Units", que van resultar ser un ideal a emular per a la sostenibilitat dels mitjans visuals. A més, va afegir que la "imatgeria de conflictes i violència que es mostra en els fotogrames de la televisió índia, especialment en la televisió telugu, forma part del sensacionalisme i el bombo. És només una part; el material real prové de les diferents parts de la societat".

Quan es va plantejar una pregunta particular de l'autor sobre si es referia a la influència de la teoria del cultiu de Gerbner (1969)

en totes aquestes projeccions, va assentir i va dir que la teoria de Gerbner era un corol·lari de les estratègies de màrqueting dels mercats dels Estats Units i del Regne Unit que van ser imitades pels mitjans de comunicació del tercer món, inclosa l'Índia. Vol dir que l'efecte de la teoria del cultiu ha alterat les actituds del públic? Va respondre afirmant que "al llarg de dècades de deriva, les actituds i aptituds del poble indi han canviat dràsticament, i la gent sembla gaudir d'aquestes imatges violentes i dels intercanvis verbals abusius entre els panelistes, ja que estan acostumats a més i més debats d'aquest tipus en les redaccions dels mitjans de comunicació indis". Quan se li va preguntar pel caràcter indispensable d'aquestes imatges de violència i debats abusius en els mitjans de comunicació, va dir que "siguin el que siguin en un sentit de màrqueting, els temes es poden tractar sense postures agressives dels elements que participen en la informació".

Quan se li va preguntar per què el *periodisme de pau*, sorgit del *ethos* pacifista de l'Índia en un moment donat, no podia ser un esperit guia per al periodisme indi, el periodista B, psicòleg i analista polític, va respondre afirmant que "la majoria dels mitjans de comunicació regionals de l'Índia no tenen ocasió d'informar sobre conflictes fronterers". Aquesta opinió coincideix amb la del periodista C, que va explicar que "els conflictes interns de castes i comunitats no poden tractar-se a l'una que els conflictes transfronterers". Va donar suport a l'opinió del periodista C que el periodisme de pau, segons es desprèn de la literatura existent, va sorgir dels mètodes d'informació dels conflictes en curs entre nacions del Carib, Amèrica Llatina i Orient Mitjà. Va afirmar que el *periodisme de pau* no s'aplicaria directament a l'Índia, malgrat que aquest país té un fort esperit de pau.

A la pregunta de si la representació d'imatges violentes en els mitjans de comunicació indis no s'assembla a les imatges occidentals, va respondre negativament. En l'opinió del periodista C, la magnitud dels danys materials i les pèrdues humanes que es van produir en la guerra del Golf o en el conflicte entre l'Afganistan i els talibans no és en absolut comparable amb el que es percep com un conflicte tant en la política com en les discussions de les redaccions a l'Índia. No obstant això, va coincidir amb l'opinió del periodista D que les "imatges bèl·liques" o les "postures agressives" afins a la guerra/conflicte no estan justificades en les pantalles de televisió índies. Quant a la qüestió de l'objectivitat que suggereix Galtung i el model de cinc punts com a condició prèvia per al bon periodisme, aclareix que el "sensacionalisme" i l'"exageració" manquen de neutralitat i objectivitat respecte dels incidents de conflicte a l'Índia i que l'estructuració dels mitjans de comunicació (vegeu Lynch 2014) és indispensable en països en desenvolupament com l'Índia. Va sostenir que, igual que Loyn i Hanitzsch, no hi ha res semblant a la neutralitat o objectivitat absolutes. Els judicis situacionals varien d'un periodista a un altre. "El que un periodista percep com un informe neutral pot no ser 'neutral' per a un altre periodista", va afegir. En un país com l'Índia, on el pluralisme existeix en tots els aspectes de la vida (vegeu el

model de deu punts de Majid Tehranian), és impossible estipular directrius dures o rígides als periodistes sobre “neutralitat” i “objectivitat”, va afirmar.

El periodista E, activista polític i comentarista, va culpar de seguida a Occident de les tendències actuals de transmissió de negativitat i tristesa, a més de les imatges violentes en la pantalla de fons i els debats abusius, que constitueixen una *tamasha* en les redaccions de televisió. A la pregunta pertinent de si considerava que el *periodisme de pau* era rellevant per a l'Índia, va respondre que “també és un producte occidental que d'alguna manera no va guanyar popularitat en el mateix Occident, i molt menys a l'Índia”. Quan se li va assenyalar la rellevància del fort *ethos* de la pau encarnat en les escriptures índies, va rebatre que la «modernitat» que es va colar en l'educació i formació dels periodistes i en la gestió dels mitjans de comunicació va crear una disjuntiva amb el passat. No obstant això, va estar d'acord que transmetre imatges i conflictes violents, disturbis i enfrontaments, assassinats i violacions, amb o sense dramatització, pot certament formar part del “periodisme de conflicte” o del “periodisme de guerra”, però no requereix la invocació del “periodisme de pau” de la tesi original de Galtung, *Structure of the Foreign News* (1965).

Al final del discurs dels periodistes i panelistes, semblava que hi havia fortes diferències sobre l'acceptació del periodisme de pau (PJ), sorgit a Occident, com una eventual panacea perquè els mitjans de comunicació indis redueixin la transmissió de la negativitat, les penes i els esclats que estan impactant en la psique de les multituds índies. L'anàlisi general ofereix una gran diversitat en les opinions dels panelistes que aquí s'exposen.

Conclusions

Aquest estudi, tot i que és el primer sobre la rellevància i l'aplicació del periodisme de pau a l'Índia, ofereix proves clares dels següents fets: en primer lloc, l'Índia, com a Estat nació, té un *ethos* religiós i espiritual indeleble que suggereix la pau i la no violència com una funció humana inalienable, i els seus textos espirituals ofereixen nombrosos models de discurs de pau. En segon lloc, malgrat aquestes sòlides tradicions filosòfiques, els conflictes interns i les guerres que han entelat la història de l'Índia han pertorbat les tan pregonades idealitzacions de “pau” i “no violència”. En tercer lloc, malgrat que tot això ha infligit una profunda ferida en la psique de la societat índia, els mitjans de comunicació indis –producte d'Occident tant en l'educació com en la formació i en la gestió–, han continuat dedicant-se a promoure els conflictes i a mediar en ells més tard, com ha assenyalat encertadament Vijay Darda, i ha aprofitat les diferències i dissensions existents dins de la casta, la religió, la regió i la política de l'Estat com a nació.

L'estudi no sols ofereix una visió general de l'anterior, sinó que també estableix, a través de les entrevistes als experts preguntats, que el periodisme de pau és impracticable. Una inferència que es podria extreure de les opinions anteriors de

tots els ponents és que “no hi ha una relació positiva directa entre l'ecologia i la cultura dels mitjans de comunicació en expansió i la probabilitat d'aplicar el periodisme de pau” a l'Índia. En primer lloc, molts estudiosos opinen que el periodisme de pau és rellevant per a les nacions que es veuen afectades per conflictes tant externs com interns, com Síria, l'Iran, l'Iraq, Iemen, Israel, Palestina, Egipte, Turquia, etc., que provoquen terribles danys a les propietats i engendren enormes pèrdues humanes. Per tant, els panelistes veuen la rellevància del periodisme de pau (PJ) com un substitut del “periodisme de guerra” (WJ) sobre els conflictes externs dels països occidentals (citats anteriorment) solament. Molts no veuen el “periodisme de pau” com un model amb aplicacions més àmplies per a un país com l'Índia, a pesar que aquesta té diversos conflictes en el seu interior. Les imatges de *guerra a'la* el teló de fons de les redaccions de televisió, la vulgaritat, l'argot, els abusos i les postures agressives constitueixen una *tamasha* de les redaccions índies, però no reflecteixen la magnitud i la serietat de les “imatges de guerra reals” que s'informen durant els conflictes externs a Occident o Orient Mitjà.

Encara que molts dels acadèmics esmentats anteriorment coincideixen que la negativitat i l'angoixa causades per les actuals tendències de transmissió dels mitjans de comunicació a l'Índia són problemàtiques, la rellevància del periodisme de pau en l'escenari mediàtic indi és dubtosa. A més, els canvis creixents en les actituds i aptituds de la gent, com a conseqüència de la influència de la teoria del cultiu, cap a la visualització d'imatges bèl·liques en la pantalla de televisió dins de les redaccions, la violència, la vulgaritat, l'obscenitat i l'agressivitat poden ser també raons per les quals les discussions i debats “conflictius i violents” en les redaccions s'han convertit en productes comercialitzables. No obstant això, tots els ponents van estar d'acord que això podria es evitar, però es van mostrar escèptics sobre que això ocorri ateses les actituds actuals de la direcció dels mitjans de comunicació.

Així, el periodisme de pau es considera un “ideal” més que un fenomen compatible amb les tendències actuals de l'economia dels mitjans de comunicació indis, malgrat el seu *ethos* pacifista. Així, la relació inversa entre les propostes del periodisme de pau i l'economia dels mitjans de comunicació es fa més evident i es converteix en una realitat. Encara que la cultura dels mitjans de comunicació, l'economia i el medi ambient estan en expansió, és poc probable que el periodisme de pau entri en l'escena mediàtica índia en aquest moment.

Referències

- Abdul-Nabi, Z. (2017). Can media routines hinder or facilitate Peace Journalism?. *Peace Review*, 29, 427-433.
- Bhattacharjea, A. (2000). Rise and Decline of the Democratic Role of the Press in India—Commentary. A: Asian Media Information and Communication Centre, *Media & Democracy in Asia: An AMIC Compilation* (p. 66-72). AMIC Publications.
- Chapple, C. (1990). Ecological Nonviolence and the Hindu Tradition. A: V. K. Kool, *Perspectives on Nonviolence* (p. 168-177), Springer.
https://doi.org/10.1007/978-1-4612-4458-5_18
- Darda, V. (16 d'octubre de 2020). "A Case of 'Peace Journalism'". *Indian Express*. <https://bit.ly/3MnMGsX>
- Durant, W. (1930). *The Case for India*. Simon & Schuster.
- Falk, R. (2008). Foreword. A: J. Lynch, *Debates in Peace Journalism* (p. v-x). University of Sydney Press.
- Fawcett, L. (2002). Why Peace Journalism Isn't News. *Journalism Studies*, 3(2), 213-223. <https://doi.org/10.1080/14616700220129982>
- Freedman, E. (2017). Journalism after jail: coping with the trauma of imprisonment. *Media Asia*, 44(1), 21-24.
- Freedman, E., Goodman, R.S., & Steyn, E. (2018). *Critical Perspectives on Journalistic Beliefs and actions: Global Experiences*. Routledge.
- Galtung, J., & Naess, A. (1955). *Gandhis Politiske Etikk*. Tanum.
- Galtung J. (Febrer de 1985). *Peace and Buddhism*. [Comunicació]. Université Nouvelle Transnationale. París, França. <https://bit.ly/2SpU8Qc>
- Galtung, J. (1985). Twenty-Five Years of Peace Research: The Challenges and Some Responses. *Journal of Peace Research*, 22(2), 282-304. <https://bit.ly/3Mo78mt>
- Galtung, J. (1985). *Gandhi Heute*. Bertelsmann.
- Galtung, J (2006). On the role of the media in worldwide security and peace. A: T. Varis (Ed.), *Peace and Communication*, (pp. 249-266), Universidad Para La Paz.
- Galtung, J., & Ruge, M. (1965). The Structure of Foreign News: The Presentation of the Congo, Cuba and Cyprus Crises in Four Norwegian Newspapers. *Journal of Peace Research*, 2(1). 64-91.
<https://doi.org/10.1177/002234336500200104>
- Gerbner, G. (1969). Toward "Cultural Indicators: An Overview. *AV Communication Review*, 17(2), 137-148.
- Gombrich, R. F. (2006). A: P. Williams (Ed.), *Buddhism: Critical Concepts in Religious Studies*, 8 volums. Routledge.
- Gunaratne, S.A., Pearson, M., & Senarath, S. (2015). *Mindful Journalism and News Ethics in the Digital Era: A Buddhist Approach*. Routledge.
- Hackett, R. (2007). Is Peace Journalism Possible? Three frame works for assessing structure and agency in mass media. A: D. Shinar, & W. Kempf (Eds.), *Peace Journalism: The State of the Art* (p. 75-94). Regener.
- Hanitzsch, T. (2004). The Peace Journalism Problem: Failure of News people or failure on Analysis? A: T. Hanitzsch, M. Löffelhölz, & R. Mustamu, R., *Agents of peace: Public communication and conflict resolution in an Asian setting* (p. 185-209). Friedrich Ebert Stiftung.
- Hanitzsch, T. (2008). Situating Peace Journalism in Journalism Studies: A Critical Appraisal. A: W. Kempf. (Ed.), *The Peace Journalism Controversy*. Regener.
- Hussain, S. (2016). Media Coverage of Taliban: Is Peace Journalism the Solution? *Asia Pacific Media Educator*, 26(1): 31-46.
- Kempf, W. (2007). Two experiments focusing on de-escalation orientated coverage of post-war politics. A: D. Shinar, & W. Kempf (Eds.), *Peace Journalism: The State of the Art* (p.136-160). Regener.
- Lynch, J., & McGoldrick, A. (2005). *Peace Journalism*. Hawthorn Press.
- Lynch, J. (2014). *A Global Standard for Reporting Conflict*. Routledge.
- Loyn, D. (2007). Good journalism or peace journalism? *Conflict & Communication online*, 6(2), 1-5.
<https://bit.ly/3Ez7Mff>
- McManus, J. H. (1994). *Market-driven Journalism: Let the citizens be aware?* Sage.
- Murthy, C. S. H. N. (2010). Constructivism and Spin doctoring in Indian Mass Media since Globalization-Prospects of Credible Alternative Media - An Analytical Study. *Estudos em Comunicação*, 7(1), 249-277.
<https://bit.ly/3Cmw2OY>
- Murthy, C. S. H. N., Challa, R., & Melkote, R, S. (2010). Trends in first page priorities of Indian print media reporting - A content analysis of four English Language Newspapers. *Journal of Media and Communication Studies*, 2(2). 39-53. <https://bit.ly/3Vrlp60>
- Murthy, C. S. H. N. (2017). Telugu diaspora as soft power: mapping media, cultural ties and political economy with homeland. *Diaspora Studies*, 10(1), 97-115.
<https://doi.org/10.1080/09739572.2016.1239438>
- Murthy, C. S. H. N. (2016). Book Review: S. A. Gunaratne, M. Pearson, & S. Senarath (Eds.). Mindful journalism and news ethics in the digital era: a Buddhist approach. *Asian Journal of Communication*, 26(5), 506.
<https://doi.org/10.1080/01292986.2016.1177945>
- Murthy, C. S. H. N. (2018a). Caste, Politics, Religion and Region vs. Journalistic Profession: A Crisis of Deference in Indian Journalism. A: E. Freedman, R. Goodman, & E. Steyn. (Eds.), *Critical Perspectives on Journalistic Beliefs and Actions: Global Experiences* (p.83-95). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315161099>
- Murthy, C. S. H. N. (2018b). Safety and Security of Journalists: Yet Awaiting Intervention from Indian Academy and Industry. *Asia Pacific Media Educator*, 28(1), 131-149.
<https://doi.org/10.1177/1326365X18772359>

- Ninan, S., & Chattarji, S. (Eds.). (2013). *The Hoot Reader*. Oxford University Press.
- Ninan, S. (1995). *Through the Magic Window: Television and Change in India*. Penguin Books.
- Ottosen, R. (2007). Emphasizing images in peace journalism: A case study from Norway's biggest newspaper. A: D. Shinar, & W. Kempf (Eds.) *Peace Journalism: The State of the Art*, Regener.
- Ottosen, R. (2014). Book Review: J. Lynch. A global standard for reporting conflict. *Journalism*, 15(3), 382-383. <https://doi.org/10.1177/1464884913515358>
- Peleg, S. (2007). In defence of peace journalism: A rejoinder. *Conflict & Communication online*, 6(2). <https://bit.ly/3Tg79LF>
- Ray, S. D. (2000). India Country Report. A: Asian Media Information and Communication Center, *Media & Democracy in Asia: An AMIC compilation* (p.46-65). AMIC Publications.
- Shinar, D., & Kempf, W. (Eds.). (2007). *Peace Journalism: The State of the Art*. Regener.
- Somani, I. S., & O'Boyle, J. (2018). TV News in India: Journalists in Transition. A: E. Freedman, S. R. Goodman, & E. Steyn (Eds.), *Critical Perspectives on Journalistic Beliefs and Actions: Global Experiences* (p.35-47). Routledge.
- Tehrani, M. (2002). Peace Journalism: Negotiating Global Media Ethics. *The International Journal of Press/Politics*, 7(2), 58-83. <https://doi.org/10.1177/1081180X0200700205>
- Tharoor, S. (2016). *An Era of Darkness. The British Empire in India*. Aleph Book Company.
- Tharu, R. K. (2020). A Pacifistic Study of the Mahabharata. [Preprint]. <https://doi.org/10.31124/advance.13270028.v1>
- Tracy, S.J. (2020). *Qualitative Research Methods: Collecting Evidence, Crafting Analysis, Communicating Impact*. (2a edició) Wiley Blackwell.
- Walli, K (1974). *The Conception of Ahimsa in Indian Thought*. Bharata Manisha Publishers.